

poëzieCentrum

Katja Perat

1 • 5
2

versopolis

Katja Perat
1988
Sloveens / Slovenian

1 • 5
2

2	EN IK MAAK KUNST
4	AND I'M MAKING ART
6	IN DELAM UMETNOST
8	FRIEDRICH ENGELS
9	ENGELS
10	ENGELS
12	DECONSTRUEER ME
13	DECONSTRUCT ME
14	DEKONSTRUIRAJ ME
16	TEDERHEID
17	GENTLENESS
17	NEŽNOST
18	DE VERNAUWING VAN HET LANDSCHAP
19	TIGHTENING OF THE LANDSCAPE
20	OŽANJE POKRAJINE
21	MIJNWERKERS
21	MINERS
21	RUDARJI
22	DE FUNDERINGEN VAN TELEURSTELLING
23	THE FOUNDATIONS OF DISAPPOINTMENT
23	TEMELJI RAZOČARANJA
24	MISLUKTE IDENTITEITEN
25	FAILED IDENTITIES
26	PONESREČENE IDENTITETE

EN IK MAAK KUNST

Naar verluidt streven wij mensen stilletjes
naar de dood, omdat al het organische
ertoe neigt opnieuw anorganisch te worden,
en elke beweging ertoe neigt
niet langer beweging te zijn.
Dingen ontbinden omdat ze
met rust gelaten willen worden.

Triestige mensen geven zich over
zoals middeleeuwse steden.
Na lange belegeringen. Moeizaam.
Slechts onder hun eigen voorwaarden.
Ze kunnen de last niet dragen. Schuld en verdriet
worden eerlijk verdeeld
onder alle aanwezigen.

Afwijzen heeft geen zin,
geen hart hebben heeft zijn nut,
ook al beweren psychoanalisten
dat wie een verlangen verloochent bij voorbaat sterft.
Het is zwaar om mezelf in spiegels tegen te komen.
Ze dwingen me tot confrontatie
en genadeloze haat jegens mijn gezicht.
Hierin verschil ik van mooie mensen
die zich baldadigheden en razernij kunnen veroorloven,
zonder er iets bij te verliezen;
beschermd en bemind als ze zijn.

Er zijn waarachtige mensen, die klaarheid voorstaan,
zonder zich steeds te moeten inprenten
dat niets onwaars ooit mooi is geweest.
Ze gaan hun verdriet niet uit de weg
en geconfronteerd met hun mislukkingen
zeggen ze met een zekere kalmte:
Ik beseft dat ik verlaten ben. Jij bent
buiten mijn bereik. Aandringen heeft geen zin.
Niemand bemint op bevel.

Maar deze mensen hebben dingen geleerd
waartoe ik niet in staat ben. Wat me van hen onderscheidt
is een machteloosheid, vermomd als eergevoel,

die alles wat ze aanraakt in theorie omzet.
En als het echt ondraaglijk wordt, kan ik,
op een overdreven begripvolle manier,
enkel nog wachten op de regen
waardoor het weer op mijn gemoed wordt afgestemd.

Het heeft iets genadigs als je jezelf redt
in kunst. Genade, waarin je spreekt,
bevrijd van de dwang van een eenduidige blik,
die het spreken onmogelijk maakt en wijst
op het onvermogen dat je nooit echt kan afwenden,
niet voorbereid de blootstelling te overleven
die vereist is om mens te kunnen zijn.

Gratie en genegenheid vragen een inspanning
en het is waar, voor mij gaat nooit iets vanzelf.
Het is niet belangrijk,
zei iemand die ik ken.
Je gedichten zijn niet belangrijk.
Kunst heeft andere dingen nodig.
Kunst heeft niets nodig.
Hierin zou ik op haar willen lijken.

AND I'M MAKING ART

It is said that people quietly
endeavor to die, because everything organic
strives to become inorganic,
and all movement strives towards
no longer being movement.
Things fall apart because they wish
to be left alone.

Sad people surrender,
as medieval towns surrender.
After drawn out sieges. Arduously.
Under their own terms.
They can't handle the burden. Guilt and gloom
are justly shared
by everybody present.

To decline doesn't help,
To be heartless is useful,
even if psychoanalysts claim,
that to renounce desire is to die beforehand.
I find it hard to face mirrors. They force me to
confront and mercilessly hate my face.
This separates me from beautiful people,
who can afford malice and fury, without
losing anything; loved and insured in advance.

There are truthful people, who can manage clarity,
without constantly reminding themselves,
that no untrue thing has ever been beautiful.
They don't avoid their sadness and when confronting
their failures, they say with a certain calm:
I am aware that I have been abandoned. You are
outside my reach. There is no sense in
insistence. Nobody loves when it is
required.

But these people have learned things
I am not able to. We are separated
by a weakness, disguised as a sense of honor,
which converts everything, by touching, into theory.
And when it gets truly unbearable, I can only,

in an exaggerated squeamish manner, wait for
rain that would align the weather with my mood.

There is a certain grace in bailing yourself out
with art. Grace, in which you speak,
liberated from a single-point of view's constraint,
that prevents speech and points out the ineptitude,
that you never really avoid,
unfit to survive the exposure
required by being human.

Grace and affection demand strain
and it's true – for me, nothing is ever easy.
It is irrelevant,
said someone that I know.
Your poems are irrelevant.
Art needs other things.
Art doesn't need anything.
I would like to match.

IN DELAM UMETNOST

Govori se, da si ljudje po tihem
prizadevamo za smrt, ker vse organsko
teži k temu, da bi spet postalo anorgansko
in vsako gibanje teži k temu,
da ne bi bilo več gibanje.
Stvari razpadejo, ker si želijo,
da bi se jih pustilo pri miru.

Žalostni ljudje se predajajo,
kot se predaja srednjeveška mesta.
Po dolgih obleganjih. Stežka.
Samo pod lastnimi pogoji.
Ne zdržijo bremena. Krivda in žalost
se pravično razdelita
med vse, ki so zraven.

Da odklanjaš, ne pomaga,
če si brez srca, je koristno,
čeprav psihoanalitiki pravijo, da vnaprej umre,
kdor se odreče želji. Težko se srečujem
v ogledalih, ki me silijo v soočenje
in neusmiljeno sovraštvo do svojega obraza.
To me loči od lepih ljudi, ki si lahko privoščijo
objestnost in togoto, ne da bi s tem kaj
izgubili; zavarovani in ljubljeni vnaprej.

So resnicoljubni ljudje, ki zmorejo jasnost,
ne da bi se nenehno opominjali,
da še nobena neresnična reč ni bila lepa.
Ne izogibajo se svoji žalosti in v soočenjih
s svojimi porazi z določeno mirnostjo rečejo:
Zavedam se, da sem bil zapuščen. Zunaj
mojega dosega si. Nobenega smisla ni v
prepričevanju. Nihče ne ljubi, kadar se od njega zahteva.

Toda ti ljudje so se naučili stvari,
ki jih ne zmorem. Od njih me ločuje
nemoč, zakrinkana v občutek za čast,
ki vse, česar se dotakne, predela v teorijo.
In kadar zares postane neznosno, je vse, kar lahko,

da v pretirano rahločutni maniri čakam na
dež, ki bi uskladil vreme z mojim razpoloženjem.

Določena milost je v tem, da se rešiš
v umetnost. Milost, v kateri govoriš
razrešen prisile enega samega pogleda,
ki onemogoča govor in opozarja na nesposobnost,
ki se ji nikdar zares ne izogneš,
nepripravljen preživeti izpostavljanje,
ki ga zahteva to, da si človek.

Milina in naklonjenost terjata napor
in res je, da zame ni nič nikdar zlahka.
Nepomembno je,
je rekel nekdo, ki ga poznam.
Tvoje pesmi so nepomembne.
Umetnost potrebuje druge stvari.
Umetnost ne potrebuje ničesar.
V tem bi ji bila rada podobna.

FRIEDRICH ENGELS

Ik kan met zekerheid zeggen
dat Friedrich Engels de enige man is
die van me zou kunnen houden zonder zichzelf te forceren.

Er bestaat tussen tweedeklassers de stille afspraak
dat zij op elk moment van de dag
hun hoofd op elkaars schoot kunnen leggen
en troost afdwingen
zonder verplichting
zonder dat een fotograaf dit moment de eeuwigheid in perst.

Ik ga naar de toiletten
om mijn haar en mascara te checken.
Ik bots op een kudde, ontsnapt uit een geschiedenisboek.
Ze stromen achter elkaar door een smalle gang.
Ze werken zich naar voren
alsof een openbaring of toch minstens bosbessentaart op hen wacht.

Ik voel me ongemakkelijk,
wanneer Robespierre me bij mijn kraag grijpt en tegen de muur duwt
mijn voeten tien centimeter boven de grond bengelend.
Boze jongen.
Er is zoveel bloed gevloeid voor de vrije meningsuiting en nu zijn we allemaal stil.
Niemand voelt zich geroepen.
We staan in hoekjes te flikflooiën met andere sukkels.
Niemand wil een plan voor een betere toekomst voorleggen.
Er is nergens een übermensch te bespeuren
die plots opduikt en de boel redt.

Ik voel mee met Robespierre.
Zijn verhandeling tegen de doodstraf was goed.
Ik ga met mijn hand langs zijn gezicht.
Hij is niet mooi en hij heeft zich vaak vergist.
Ik ben echter vol medelijden, wanneer hij zo van streek voor me staat.
We zijn allebei gelijk voor de wet,
maar hem moet je uitleggen
dat gelijkheid, zoals alles op aarde,
haar grenzen heeft, dun en nauwelijks zichtbaar.
Hij kan me niet meenemen.
Ik kom terug bij Friedrich –
Er is niets groots aan hem.
Ik zoek mijn toevlucht in zijn barmhartige tweede klasse,
zoals orthodoxe joden in de schaduw van Zijn vleugels.

ENGELS

I can say with certainty,
that the only man who could love me without forcing himself,
is Friedrich Engels.

There is a silent treaty among subordinates;
that at all times of the day,
without obligation,
and without a shutterbug, who would cram that moment into eternity,
they can place their heads into each other's lap,
and summon comfort.

I go to the bathroom,
to fix my hair and smudged mascara.
I bump into a flock escaped from history text-books.
They drift in a long line along the narrow hallway.
They jostle past each other,
as if there was revelation at the end, or at least some blueberry pie.

I feel uncomfortable,
when Robespierre grabs my collar and pushes me up against the wall,
so my feet dangle ten centimeters above the ground.
Angry lad.
So much blood spilled for freedom of speech, and now we're all silent.
Nobody feels a sense of calling.
We're making out with other losers in corners.
Nobody wants to lay out a plan for a better tomorrow.
There is no überman
that would suddenly appear and save the day.

I feel sorry for Robespierre.
His essay against capital punishment was good.
I move along his face with the edge of my palm.
He is not beautiful and he was wrong many times.
Yet I am full of compassion, when he stands before me so upset.
We are equal before law,
but he needs explaining,
that equality, as all on Earth,
has its limit, one that is thin and hardly visible.
He can't take me with him.
I go back to Friedrich –
there is nothing great about him.
I seek refuge in his kind subordination,
as orthodox Jews seek refuge in the shadow of His wings.

ENGELS

Z gotovostjo lahko rečem,
Da je edini moški, ki bi me lahko ljubil, ne da bi se silil s tem,
Friedrich Engels.

Med drugouvrščenimi obstaja tihi dogovor,
Da lahko drug drugemu ob vseh trenutkih dneva
Brez obveze
In brez fotografa, ki bi trenutek tlačil v večnost,
Položijo glavo v naročje
In zahtevajo toplino.

Na stranišče grem,
Da bi si popravila frizuro in razmazano maskaro.
Zaletim se v trop pobeglih iz zgodovinskih učbenikov.
V dolgi vrsti jih nese po ozkem hodniku.
Drenjajo se drug mimo drugega,
Kot bi jih na koncu čakalo razodetje ali vsaj borovničeva pita.

Neprijetno mi je,
Ko me Robespierre prime za ovratnik in me dvigne ob steni,
Da z nogami bingljam deset centimetrov nad tlemi.
Jezen fant.
Toliko krvi za svobodo govora, in zdaj smo vsi tiho.
Nihče se ne čuti poklicanega.
Po kotih se mečkamo z drugimi zgubami.
Nihče ne bi predlagal svojega načrta za boljši jutri.
Nobenega nadčloveka ni nikjer,
Ki bi se iznenada pojavil in rešil stvar.

Žal mi je za Robespiera.
Tisti njegov spis proti smrtni kazni je bil dober.
Z robom dlani grem ob njegovem obrazu.
Ni lep in velikokrat se je zmotil.
Vendar sem polna sočutja, ko tako razburjen stoji pred mano.
Pred zakonom sva enaka,
A treba mu bo razložiti,
Da ima enakost, kot vse na svetu,
Nekje svojo mejo, ki je tenka in komaj vidna.
Ne more me vzeti s sabo.
Vračam k Friedrichu –
Nič velikega ni na njem.
Zatekam se k njegovi dobrotljivi drugorazrednosti,
Kot se pravoverni Judje zatekajo v senco Njegovih peruti.

DECONSTRUEER ME

Ik

(met mijn vrijzinnige relatie met de werkelijkheid)
ben een soort volmaaktheid.

Gouden dromen van avant-gardisten,
ontmantelde identiteit,
triomf van een nutteloze complicatie,
een meisje dat in een wasmachine verandert,
een in stukken gehakt lichaam
verspreid over de woestijn –

Daar vechten we voor
Dit is het koninkrijk
dat het fascisme aftroefde
Ik ben je overwinning.
Dank u.

Ik heb geen aandacht nodig
Ik eis geen liefde
We staan quitte met het universum
Het is me geen gunsten verschuldigd.

Ik ben de ingebeelde volmaaktheid
Ik ben eindeloos veel ingebeelde perfecties
Die eindeloos veel onderhoud vergen
Ik ben wat ik ben
Ik ben wat ik weet
Ik ben waarvoor ik gevochten heb
Ik ben waarvan ik me afkeer
Ik ben waarnaar ik me toekeer
Ik ben wat me toegeschreven wordt
Ik ben wat onopgemerkt voorbij glijdt.

Deconstrueer me,
Dit is de enige intieme vereiste die ik kan hebben,
Deconstrueer me,
Haal me uit de literatuur
en maak me klaar voor liefde.

DECONSTRUCT ME

I
(with my libertine relation to reality)
Am a kind of perfection.

Golden dreams of the avant-garde,
Dismantled identity,
Victory of a useless complication,
A girl turned into a washing machine,
The cut up body,
Strewn across the desert –

This is what we fought for,
This is the kingdom,
That prevailed over fascism,
I am your victory.
Thanks.

I don't need attention,
I don't demand love,
We're fair and square with the universe,
It owes me no favor.

I am the made-up perfection,
I am the infinity of made-up perfections,
That demand infinite upkeep,
I am, what I am
I am, what I know
I am, what I've fought for,
I am, what I turn away from,
I am, what I'm facing toward
I am, what has been ascribed to me,
I am, what slides past unnoticed.

Deconstruct me,
This is the only intimate plea that I can make,
Deconstruct me,
Take me out of literature,
And ready me for love.

DEKONSTRUIRAJ ME

Jaz

(s svojim svobodomiselnim odnosom do resničnosti)

Sem neka popolnost.

Zlate sanje avantgardistov

Razstavljena identiteta,

Zmagoslavje nekoristne komplikacije,

Dekle, ki se je spremenilo v pralni stroj,

Razkosano telo,

Raztreseno po puščavi –

Za to smo se borili,

To je kraljestvo,

Ki je obračunalo s fašizmom,

Jaz sem vaša zmaga.

Hvala.

Ne potrebujem pozornosti,

Ne zahtevam ljubezni,

Z vesoljem sva poravnala račune,

Nobenhil uslug mi ne dolguje.

Sem izmišljena popolnost,

Sem neskončno izmišljenih popolnosti,

Ki zahtevajo neskončno vzdrževanje,

Sem, kar sem,

Sem, kar znam,

Sem, kar sem si izborila,

Sem, od česar se obračam,

Sem, proti čemur sem obrnjena,

Sem, kar mi pripisujete,

Sem, kar neopaženo zdrzne mimo.

Dekonstruiraj me,

To je edina intimna zahteva, ki jo lahko postavim,

Dekonstruiraj me,

Vzemi me iz literature

In me pripravi za ljubezen.

TEDERHEID

De verzoening
met de wereld die wankelt van onzekerheid
voltrekt zich altijd met hetzelfde beeld:

Dat iemand toeziet
daarom niet op mij
maar alleszins op iets
dat alle kwetsbare dingen gemeen hebben
(bepaalde bekentenissen,
kleine bewegingen op bepaalde gezichten
schemer die de bergen oversteekt)
Schoonheid
die niet in een voetnoot vernederd kan worden –

Dat iemand met al zijn tederheid
over de werkelijkheid waakt.

GENTLENESS

Conciliation

With the world made loose by doubt

Always comes with the same image:

Someone is taking care –

Not necessarily of me,

But surely of something

That all delicate things share;

(Certain accolades,

Slight shifts on certain faces,

Twilight, crossing the mountain)

Beauty,

Impossible to humiliate into a footnote –

That someone with his gentleness

Keeps watch over reality.

NEŽNOST

Pomiritev

S svetom, razmajanim od negotovosti,

Se vedno približuje v enaki podobi:

Da nekdo pazi –

Ne nujno name,

Gotovo pa na nekaj,

Kar si delijo vse občutljive stvari;

(Nekatera priznanja,

Premiki na nekaterih obrazih,

Somrak, ki preči goro)

Lepo,

Ki ga je nemogoče ponižati v opombo –

Da nekdo s svojo nežnostjo

Čuva resničnost.

DE VERNAUWING VAN HET LANDSCHAP

Het is meer en meer nodig om zomers te stapelen.

De details lijken elke dag scherper
Ze nemen in aantal toe
en zijn beter gewapend
Het geheugen begint woorden te verzamelen als
aftroeven of
betreuren
En ook al wil je niet
het maakt je ernstiger.

Een bocht maken
is goed observeren
waar dingen, woorden en noties van gemaakt zijn,
minieme verschillen onderscheiden
zoals tussen
twee verschillende stiltes
waarvan de eerste samengaat met de dingen
die je niet getekend hebben
en de tweede met al de rest
of zoals wat het betekent
om in ondergang dan wel in liefde op te lossen,
begrijpen hoe het kwaad ontstaat
of hoe je helemaal niet bij machte bent
om je onderhandelingspositie te versterken tegenover de dood.

Rechtdoor gaan
is het stapelen van zomers
waarvan sommigen overdrijven
met Mariachi's in autobussen
en saxofonisten op daken van ochtendlijke huizen,
en sommigen voor je zorgen
zoals goede huisvrouwen
voor zwerfkatten zorgen
en anderen je moedwillig
ver weg van huis houden.
Zomers stapelen,
keer op keer iets nauwgezet over het landschap zeggen,
ook al, of net daarom,
wordt het elke dag iets nauwer.

TIGHTENING OF THE LANDSCAPE

It is becoming ever more urgent to stockpile summers.

Details are getting sharper every day,
And they're growing in numbers,
And they're getting armed,
While the memory is starting to collect words such as
Recon or
Regret
And even if you don't want to,
It grows you up.

To take the long route
Means to carefully observe
What makes up things, words and concepts,
And distinguish between insignificant distinctions,
Between
Two different silences,
One of which goes with things
Leaving no mark
And the other goes with all those others
Or between what it means
To dissolve in ruin or dissolve in love,
Or how you are completely unable to
Negotiate a better deal with death.

To go straight
Means to stockpile summers,
When some of them overdo it
With mariachis on busses,
And with saxophonists on the roofs of houses in the morning,
Some of them take care of you
As good housewives
Take care of stray cats
And some of them deliberately
Keep you far away from home.
Stockpile summers,
Again and again say something distinct about the landscape
Even though, or precisely because
It's getting tighter.

OŽANJE POKRAJINE

Vse bolj nujno je kopičiti poletja.

Podrobnosti so vsak dan ostrejše
Pa tudi več jih je
In bolje so oborožene,
Spomin pa začenja zbirati besede kot
Obračun ali
Obžalovanje,
In čeprav nočeš,
Te zresni.

Iti po ovinku
Pomeni pozorno opazovati,
Kaj sestavlja stvari, besede in pojme,
Razločevati med neznatnimi razlikami,
Kot so med
Dvema različnima tišinama,
Od katerih prva spremlja stvari,
Ki te nikakor ne zaznamujejo,
In druga tiste druge,
Ali med tem, kaj pomeni
Razpustiti se v propad ali razpustiti se v ljubezen,
Razumeti, kako nastane zlo
Ali da se ne da z ničimer izbojevati
Boljšega pogajalskega izhodišča nasproti smrti.

Iti naravnost
Pomeni kopičiti poletja,
Med katerimi nekatera pretiravajo
Z marijači na avtobusih
In saksofonisti na strehah jutranjih hiš,
Nekatera poskrbijo zate,
Kot dobre gospodinje
Skrbijo za potepuške mačke,
In te nekatera premišljeno
Držijo daleč od doma,
Kopičiti poletja,
Vsakič znova povedati kaj zelo natančnega o pokrajini,
Čeprav ali ravno zato, ker
Je vsak dan nekoliko ožja.

MIJNWERKERS

Gezegend zijn de mijnwerkers,
Ze hoeven geen gedichten te schrijven.

MINERS

Blessed are the miners.
They don't need to write poems.

RUDARJI

Blagor rudarjem.
Njim ni treba pisat pesmi.

DE FUNDERINGEN VAN TELEURSTELLING

Ik zweer het,
Ik heb veel te snel opgegeven
Bekijk ze, de monumenten in willekeurige steden van de voormalige Sovjet-Unie,
Alsof er nog steeds veel wind in hun kleren en vlaggen zit,
Zoals jonge Amerikaanse nihilisten
Kijk, hoe ze nog steeds vechten met de restanten van god,
Kijk, wat een voorsprong we hebben.
Doe alle ramen open zodra we op de autosnelweg zijn,
Laat ons anderhalf uur pure triomf beleven,
Kijk hoe het is, als jonge Europese post-existentialisten
op weg zijn naar zee,
Doe de ramen open,
Wij allemaal samen hebben veel te snel opgegeven
zonder op zijn minst de valse indruk te hebben
dat we een soort voorsprong hebben.

THE FOUNDATIONS OF DISAPPOINTMENT

I swear,
I gave up far too early,
Look at them, monuments around random cities of the former Soviet
Union,
It still seems as though they have a full wind in their clothes and
flags,
Like young American nihilists,
Look at them, how they are still fighting with the remnants of
god,
Look, what an advantage we're at.
Open all the windows, when we are on the highway,
Let's have an hour and a half of pure triumph,
Look how it is, when the young European post-existentialists are
on the way to the sea,
Open the windows,
Together, we all gave up far too early,
So that this wouldn't give us, at least, the deceptive sense that we are at
Some kind of advantage.

TEMELJI RAZOČARANJA

Prisežem,
Jaz sem obupala dosti prezgodaj,
Glej jih, spomenike po naključnih mestih bivše Sovjetske
zveze,
Še vedno se zdi, kot da imajo polno vetra v oblačilih in
zastavah,
Kot mladi ameriški nihilisti,
Glej jih, kako se še kar borijo s tistim, kar je ostalo od
boga,
Glej, v kakšni prednosti smo.
Odprite vsa okna, ko bomo že na avtocesti,
Imejmo uro in pol čistega zmagoslavja,
Glej, kako je, kadar so mladi evropski posteksistencialisti
na poti na morje,
Odprite okna,
Vsi skupaj smo obupali dosti prezgodaj,
Da ne bi imeli od tega vsaj varljivega občutka, da smo v
Nekakšni prednosti.

MISLUKTE IDENTITEITEN

Mensen zitten thuis
en staren naar computers.
Ze doen mooie kleren aan,
staan voor de spiegel,
laten hun auto thuis
omdat ze dronken willen worden
Ze bellen naar vrienden
doen moeite
en soms huilen ze
om meer aanspraak te maken op hun gedichten.
Dan organiseren ze literaire avonden
waar niemand naartoe komt
en als soms iemand komt
gelooft hij ze niet.
Dit zijn triestige intellectuelen.
Neem het hen niet kwalijk
als ze stilletjes kreunen terwijl jullie zwijgzaam van het werk komen
en zij nodeloos aan de dood denken.
Achter hen liggen jaren van zelfbedrog
dat door sommige wetenschappers
die niets begrijpen
ter sprake komen wordt genoemd –
Ruis maken tussen twee woorden
zodat de opening die hen scheidt
niet te zeer zou opvallen.
Zweren bij een woord dat je leert
om het ding uit de weg te gaan
dat zich ergens wazig op de achtergrond bevindt
en je doet denken aan de onpopulariteit en de slapheid
van triestige intellectuelen.
Misschien weet je niet waar ik het over heb
maar je zou het begrijpen als je naar literaire avonden ging.

FAILED IDENTITIES

People sit at home
And stare at computers.
They dress up nicely,
They stand in front of the mirror,
They leave the car at home,
Because they want to get drunk,
They call their friends,
They put the effort in
And sometimes they cry,
In order to feel more entitled to their own poems.
Then they host literary evenings
To which nobody comes,
And sometimes somebody does come
But doesn't believe them.
These are sad intellectuals.
Don't mind them,
When they quietly moan, whilst you return from work in silence,
And they needlessly think about death.
Years of self-deception behind them,
Which some scientists
Who don't understand anything
Call coming to language –
Creating a noise between two words,
So that the hole which separates them
Doesn't become too evident.
Devoting themselves to words,
Learned to evade the thing
Which stands blurred somewhere in the background
And reminds of the unpopularity and weakness
Of the sad intellectuals.
Perhaps you don't know what I'm talking about
But you'd understand if you went to literary evenings.

PONESREČENE IDENTITETE

Ljudje sedijo doma
In gledajo v računalnike.
Lepo se oblečejo,
Stojijo pred ogledalom,
Pustijo avto doma,
Ker bi radi bili pijani,
Kličejo prijatelje,
Vlagajo trud
In včasih jokajo,
Da bi se počutili bolj upravičene do svojih pesmi.
Potem prirejajo literarne večere,
Na katere nihče ne pride,
In včasih kdo pride,
Ampak jim ne verjame.
To so žalostni intelektualci.
Ne zamerite jim,
Ko tiho stokajo, medtem ko se molče vračate z dela,
In po nepotrebem mislijo na smrt.
Za njimi so leta samoprevar,
Ki jim nekateri znanstveniki,
Ki ničesar ne razumejo,
Rečejo prihajanje k jeziku –
Ustvarjanje šuma med dvema besedama,
Da luknja, ki ju ločuje,
Ne bi prišla preveč do izraza.
Zaobljubljanje besedi,
Naučeni, da se izmakne stvari,
Ki zabrisana stoji nekje v ozadju
In opominja na nepriljubljenost in slabištvo
Žalostnih intelektualcev.
Mogoče ne veste, o čem govorim,
Vendar bi razumeli, če bi hodili na literarne večere.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Katja Perat
© translations into Dutch: Staša Pavlović and Tom Van de Voorde
© translations into English: Jasmin B. Frelih (p. 4, 9, 13, 17, 19), Katie Harrison, Christopher O'Rourke, Jonathan Rowson (p. 23).
The poems on pages 21 and 25 were translated in the group translation workshop at the department for Slavic studies, University of Nottingham

The poems have already been published in
Najboljši so padli (Beletrina, 2011).

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: ruttens-wille
Print: Drukkerij De Windroos, Beernem

D/2016/3962/9
ISBN 978-90-5655-396-8

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

With the support
of Creative Europe
Programme of the
European Union

Katja Perat (1988) behaalde een diploma Filosofie en Vergelijkende Literatuur en is tevens postgraduate studente aan de Faculty of Arts van Ljubljana. Haar poëziebundel *The Best Have Fallen* (*Najboljši so padli*, 2011) werd bekroond met een onderscheiding voor beste debuut. Daarenboven verkoos de Slovenian Literary Critics' Association de bundel tot boek van het jaar. In 2014 verscheen haar tweede poëzieboek, *Value-Added Tax* (*Davek na dodano vrednost*), dat genomineerd werd voor zowel de Veronika Prijs voor beste poëziebundel als voor de Jenko Prijs (Slovene Writers' Association). Perat is uitgegroeid tot een herkenbare stem van de jongere generatie schrijvers mede dankzij haar boekrecensies voor het AirBeletrina literatuurportaal en het tijdschrift *Pogledi*. Haar poëzie biedt een kritische kijk op het Sloveense literair establishment, evenals andere sociale verschijnselen en de bestemming van poëzie en kunst in het algemeen. In de bloemlezing *75 Poems from Dekleva to Perat* (*75 pesmi od Dekleve do Peratove*) zijn gedichten uit haar eerste bundel opgenomen.

Katja Perat (1988) is a graduate of Philosophy and Comparative Literature and postgraduate student at the Ljubljana Faculty of Arts. Her book of poetry *The Best Have Fallen* (*Najboljši so padli*, 2011) received a best debut award and was picked as book of the year by the Slovenian Literary Critics' Association. 2014 saw the publication of her second book of poetry, *Value-Added Tax* (*Davek na dodano vrednost*), nominated for the Veronika Award for best book of poetry of the year as well as for the Jenko Award given out by the Slovene Writers' Association. The book reviews she writes for the AirBeletrina literature portal and the biweekly *Pogledi* have established her as a recognisable voice of the younger generation of writers. Her poetry offers a critical treatment of the Slovenian literary establishment and other social phenomena as well as the fate of poetry and art in general. Poems from her first book have been included in the *75 Poems from Dekleva to Perat* (*75 pesmi od Dekleve do Peratove*) anthology.

Katja Perat (1988) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 13 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Tijdens het tweede projectjaar zal Versopolis 93 Europese auteurs en hun poëzie promoten onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum, dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vijf dichters uit de Versopolis-poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Katja Perat (1988, Slovenia) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 13 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

During the second year of the project, Versopolis will promote 93 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting five poets from the Versopolis group at the annual festival.